

HC

► **‘Vroeger zag ik alleen lachende gezichten, tegenwoordig hoor ik ook gesnik’**

Règâhs nog lang niet opgebrand

De Reigers, of gewoon De Règâhs, bestaan 10 jaar. Een goed excuus voor weer een nieuwe tournee, die zoals het hoort in Den Haag begint. Frontman en 'uitvinder' van de band Johan Frauenfelder kijkt achterom - en ook een beetje vooruit.

Albert Kok
Den Haag

Hij werd wakker en dacht: volgens mij valt hier geld mee te verdienen. De avond tevoren had hij als gitarist van een Spaanse flamencozanger tussendoor een couplet meegezongen. In plat Haags. En dat sloeg aan. Binnen de kortste keren was de tot *Jé bent ut voâh mè* 'hertaalde' versie van *Adios Amigo* al 100.000 keer op YouTube bekeken.

„Dat is nu op de kop af tien jaar geleden”, mimert Johan Frauenfelder. „Echt iedereen vond het lachen - met dat Haagse accent. Voor de lol hebben we het nummer opgenomen en geperst. Geloof me: Plato hier in Den Haag heeft er dozen vol van verkocht. Dat was het begin van De Règâhs; het begin van een bandje waar iedereen nog steeds superblij van wordt. Natuurlijk, hier hebben we onze grootste fanbasis. Maar ook in de Achterhoek spelen we voor goed gevulde zalen. Net zoals dat omgekeerd geldt voor bijvoorbeeld Normaal.”

Vuur

Frauenfelder (60) heeft weinig aansporing nodig om los te branden. Ook in de aanloop naar de jubileumtournee, waarvoor morgen in het Haagse theater Diligentia wordt afgetrapt, praat hij met het vuur van een debutant. Met precies dus het aanstekelijke enthousiasme waaraan die band van hem ook een flink deel van

▲ **Johan Frauenfelder met zijn onafscheidelijke zonnebril. „Zonder die bril word ik gek.”**

FOTO DANIELLA VAN BERGEN

We hoeven ons nergens voor te schamen. Muzikaal is het dik in orde wat we doen

– Johan Frauenfelder

zijn populariteit te danken heeft. Een band die alle lol overigens koppelt aan kwaliteit, want het zijn geen kokenbakkers die er op het podium staan. Het gaat om een serieuze band, vermomd als hoempapa-gezelschap. Deze laatste kwalificatie bevat hem wel. „Want het is gewoon waar”, reageert hij instemmend. „We hoeven ons nergens voor te schamen. Muzikaal is het dik in orde wat we doen. Dat ik daarbij in mijn moerstaal zing, is wel zo prettig. Als ik vroeger binnen hetzelfde genre in het Spaans zong, voelde ik me als een voetballer die met 1-0 achter aan de wedstrijd begon. Sinds tien jaar begin ik aan die wedstrijd met 1-0 vóór.”

Als hij de fotograaf meetroont voor een foto op zijn werkkamer (omdat een muzikant nu eenmaal liever wordt vereeuwigd met een gitaar in zijn handen dan aan de eettafel achter een kop oploskoffie) begint Frauenfelder uit eigen beweging over zijn oogkwaal. En met in het verlengde daarvan de noodzaak van een donkere zonnebril. „Zonder die bril word ik gek van het licht”, verontschuldigt hij zich. „Zeker overdag.”

Het begon op zijn twaalfde. Zag hij tijdens de gymnastiekles de honkbal niet die op hem afkwam. Al snel ging het van kwaad tot erger. Op het conservatorium in Den Haag, waar hij klassieke gitaar studeerde, brak hem dat bijna op. „Ik kon wel noten lezen, maar ik kon ze niet meer zien.”

Imago

Een geluk bij een ongeluk was dat hij daardoor nog beter dan anders het geval was geweest zijn muzikale gehoor ontwikkelde. Zeven procent draagt zijn gezichtsvermogen nog. Verwar hem dus niet met Barry Haye of Bono. Van aanstellerigheid is geen sprake. „Bij die twee hoort de bril bij hun imago. Ik kan niet zonder.”

Frauenfelder en flamenco horen bij elkaar als appelgebak en slagroom, maar dat is niet altijd zo geweest. Pas toen zijn ogen zo slecht werden dat klassieke muziek geen optie meer was, vroeg een leraar of flamenco niks voor hem zou zijn. Aanvankelijk sloeg hij daar niet op aan. Wist amper waar het over ging. Dat kwam pas later, bij toeval min of meer, na het zien van *Carmen*, een Spaanse film

uit 1983 van Carlos Saura. Het eerste wat hij toen in de bioscoop eerlijkheidshalve dacht was: wat is die danseres (Cristina Hoyos) prachtig. Maar al heel snel daarna raakte hij in de greep van de muziek in die dansfilm.

Nu, voor wat De Règâhs betreft tien jaar en zeven cd's later, is Frauenfelder nog steeds niet op de flamenco uitgekeken. Dat is de band aan te zien. Het trio van weleer groeide uit tot een sextet, inclusief twee danseressen. Aan die uitbreiding en toegenomen naamsbekendheid kleeft eigenlijk maar één nadeel: ze zijn niet meer voor 400 euro in een kroeg om de hoek voor een bruiloft te boeken.

Frauenfelder: „Tegenwoordig betaalt onze uitkoopsum toch wel 2.000 euro. Dat klinkt als een hoop geld, maar als we er onderaan de streep 150 euro per persoon aan overhouden is het veel. Gelukkig verkopen we redelijk veel cd's. En we zijn bezig om alles op Spotify te zetten. Dat wordt door steeds meer mensen gebruikt en begint voor muzikanten eindelijk een beetje serieuze bron van inkomsten te worden. Onze debuutplaat *Den Haag Olé* en onze laatste cd *De Bierbar van Sevilla* staan er al op; de rest volgt binnenkort.”

Van stoppen kan voorlopig nog geen sprake zijn. „Of er na de afgelopen tien jaar nog tien jaar bijkomen, dat durf ik niet te zeggen. Ik ben wel 60 natuurlijk. Aan de andere kant: als je ziet dat Paul van Vliet na zijn 80ste nog steeds het toneel opklimt...”

Voor zover er de afgelopen jaren los van een paar personele wisselingen in de band iets is veranderd, is het dat er ongemerkt steeds meer melancholie in de teksten van Frauenfelder sluipt. Op de melodie van Cat Stevens' *Wild World* zingt hij zachtjes voor zich uit: 'Straks ben ik een oude man, die jou niet verder helpen kan'. Kijkt op van zijn gitaar: „Tien jaar geleden zag ik alleen lachende gezichten in de zaal, tegenwoordig hoor ik steeds vaker ook gesnik.”

De Règâhs spelen morgen (voorpremière) en overmorgen (première) in Diligentia in Den Haag. Voor de show van morgen zijn nog kaarten beschikbaar.